

Cuprins

I. Prolog. Inorogul	11
II. Un model pulsatil al Universului. Revelarea existenței lui Dumnezeu..	13
III. Interogația fundamentală.....	17
IV. Calea practică și tehnica contemplativă.....	19
V. Dogma vie.....	105
VI. Dumnezeu trăit.....	109
VII. Fericirea, adevărata condiție umană	111
VIII. Epilog. Dumnezeu și inorogul.....	113

I. Prolog. Inorogul

Un inorog, sau un unicorn, sau o licornă, e o creatură imaginară feerică. Are aspectul unui cal, cel mai adesea alb, și se recunoaște după cornul din frunte. Simbolizează puritatea și nemurirea, iar vederea sa e lucrur și dificil, presupunând multă curățenie sufletească și un dram de șansă.

Pentru foarte mulți dintre noi, Dumnezeu este asemenea licornei: o prezență sufletească ideală, o nobilă plăsmuire, o invenție consolatoare cu realitate discutabilă, bună cel mult pentru a ne ține de cald în anotimpul friguros al destinului oricărui dintre noi. Căci vine pentru fiecare acea zi când ne este greu, tare greu. Cum ne vom sprijini în Dumnezeu, unde vom găsi pacea inimii noastre, când bucata noastră de Univers devine contondentă, simțim că ne trădează, când viața din noi se transformă într-o menghină?

E foarte ușor să crezi în realitatea lumii materiale, care îți poate oferi, alternativ, plăcere și suferință. Această experiență nemediată, pe care o încearcă întreaga lume vie, nu pare a conduce în linie dreaptă către existența unei ființe supreme de o bunătate

și putere absolută, care a adus la viață totul din nimic, care ne știe cele mai fine mișcări ale minții și sufletului și ne are pe toți în grijă.

Și totuși, așa este. Masa la care scriu, lumina care face cu puțință distingerea literelor din care se alcătuiesc cuvintele gândului meu, sunt evanescente, deși pe trepte diferite de consistență materială. Dumnezeu are o altă natură, greu de exprimat, încât este mult mai ușor să sesizăm ce nu e El, decât ce putem concepe că ar fi. Și cum să facă mintea noastră de oameni moderni, emancipați, fascinați de produsele tehnice ale științelor exacte, trecerea, de la ceea ce e de neconceput ca esență, la o știință care să surprindă modul de a acționa și de a discuta cu noi, oamenii, al Creatorului și Stăpânului oricărui Univers posibil?

Dar dacă toate acestea sunt adevărate, nu suntem singuri și părăsiți în această lume, care ne stâlcește mintea și sufletul. Acum, ca la începuturile civilizației umane, e cu puțință să regăsim drumul către limanul sacru care ne ferește de suferință, vechea cetate, refugiul spiritului fiecăruia dintre noi și al tuturor laolaltă. Totul e să avem credința care se face mărturisitoare, nu imitatoare, ci alături respectul universal cercetării inimii proprii. Undeva, în adâncul pădurilor trăirilor de când ne știm și până în acest moment, strălucește albeața Unicornului real.

II. Un model pulsatil al Universului. Revelarea existenței lui Dumnezeu

Totul are caracter legic. Adevărul matematic guvernează toate nivelurile existenței, fie și sub formă statistică. Este ca și cum o membrană invizibilă, un strat extrem de subtil, dar atotprezent, ar învălui tot ce trăim, întreaga noastră experiență, de la senzorial la logic și la social. Se poate spune că Legea a premers apariției acestui Univers, cu miliardele sale de stele și, posibil, de lumi.

Următorul nivel este cel fizic. Materia, oricum ar fi organizată, vine la existența individuală prin două procese traumatizante, nașterea și moartea, și prin aceasta putem spune că e supusă precarității. Acest Univers s-a format printr-un cataclism atât de uriaș, încât desfide capacitatea noastră de a-l intui, dincolo de cifrele colosale. Marea explozie inițială, Big Bang, continuă prin lărgirea limitelor cosmice de timp și spațiu, până când va începe procesul invers, Big Crunch. Cine dintre noi poate ști?, totul se va petrece și se va fi petrecut și până acum de un număr nedefinit de ori. Această incomensurabilă inimă naturală se dilată și se contractă, bate în ritmul ei propriu, asemenea inimii noastre, de minuscule ființe biologice.

Urmează lumea de basm a chimiei, cu personajele sale, atomii elementelor chimice, care stabilesc legături conforme cu afinitățile înscrise în materie. Această atât de fascinantă categorie a existentului, pe care adesea o tratăm cu dispreț, ca fiind opusă spiritului, pierzând din vedere caracterul fabulos al proprietăților sale, e apropiată de iubire, prin legea atracției universale și prin combinatorica sa caleidoscopică.

Odată cu biologicul vorbim deja de viață (pe nedrept, pentru că și anorganicul trăiește după felul său). Vegetația se hrănește cu apă și lumină, este exuberantă și în același timp cuminte, ca fiind atât de liniștită. Animalele au și ele cumițenia lor, respectându-și cu precizie legea încifrată în ființă, spre deosebire de noi, oamenii, care ne abatem oricând și oricum.

Lumea omului e deja altceva, cu istoria sa fremătătoare, cu veșnica redescoperire a transcendentului după perioade de degringoladă și necredință, cu spectacolul viu al culturii văzute sau rostite sau cântate.

Fiecare dintre nivelurile pe care le putem decela în tot ansamblul existentului poate fi explicat fără recurs la energiile de dincolo. Putem oricând argumenta că e doar „natură”, impersonală, supusă legității matematice, implacabilă și, de fapt, abstractă. Orice felie de realitate are ceva circular, trăiește în interiorul aceluiași legi, fără a sări de pe ele, ca un tren pe șine. Ceea ce nu se poate explica cu nici un chip e saltul, trecerea de pe un nivel pe altul: cum devine fizica

proces chimic, cum generează moleculele chimice compuși ce clădesc viața biologică, cum ajunge în Univers această ființă, omul, care vorbește și se închină Spiritului? Pentru ca toate acestea să fie precum o călătorie a Spiritului prin materie, e nevoie de o inteligență atotputernică, creatoare, dincolo de capacitatea noastră subiectivă de înțelegere. Este nevoie de Dumnezeu.

III. Interogația fundamentală

Ne naștem plângând într-un spațiu al suferinței. Traumele sunt constitutive existenței noastre. Cum rimează acestea cu existența unui Dumnezeu infinit de bun și de puternic, care a adus la ființă lumea din neant, dintr-o mare dragoste? Ceea ce revine de fapt la a întreba: **de ce există însăși posibilitatea răului și a suferinței pe care el le provoacă?**

Dacă pui o întrebare greșită, asemeni celui mare filosof laic care își punea problema „de ce există ceva, mai degrabă decât nimic”, nu faci altceva decât să generezi chinul rezolvării unei situații inexistente și imposibil de a exista. Răul și suferința nu ființează prin ele însele, ci sunt contrastul opuselor lor, binele și plăcerea. Limba asociază spontan, într-un sistem binar, perechi de contrarii, al căror model cosmic e alternanța lumină-întuneric, prin succesiunea zilelor și a nopților. Dar noi, care trăim această alternanță, simțim continuitatea conștienței noastre de la zi la noapte și înapoi, la lumina încă unei zile. Înseamnă că există un miez al ființei, separat de coaja lucrurilor ce cad într-o categorie de opuse sau alta, unde nu

mai funcționează trecerea contrariilor dintr-unul într-altul. Paradoxul face ca trăirea acestei stări de conștientă să genereze darul lui Dumnezeu pentru noi: lumină neînserată, bucurie fără urma tristeții, binele neînvinș.

Inteligența discursivă, povestea pe care o spunem în forul nostru interior despre ceea ce trăim, e înșelătoare: dacă vrem să ne întâlnim cu Creatorul, în viață încă fiind, trebuie pornit de la simpla constatare că suferința de orice fel există. Pur și simplu. Dumnezeu nu ne aduce până aici pentru a ne abandona. Calea pentru ieșirea din această condiție precară e depășirea sistemului binar – și asta începe prin a-l accepta.

IV. Calea practică și tehnica contemplativă

Fiecărui termen cu conotații negative îi corespunde unul pozitiv. E la fel ca în matematică, unde același număr poate fi cu plus sau cu minus. Pentru negativități, avem nevoie de o cale practică de transmutare în contrariul lor. Pentru tot ce e pozitiv, ne încărcăm cu energia benefică contemplând Creațiunea în toată splendoarea funcționării ei, dar cu avertizare asupra pericolului căderii. Ambele procese presupun formarea abilității de a discerne realitățile, de a vedea clar unde se termină una și începe altceva.

Despre sexualitate. Despre castitate

a) Despre sexualitate

Există o sexualitate bună și o sexualitate rea.

Nivelul bazal al trăirilor omenești vine dintr-o nevoie de a reface o unitate indestructibilă, al cărei sentiment s-a pierdut, odată cu ciuntirea capacității de a conștientiza dubla natură din fiecare individ, căci orice femeie are un bărbat interior, iar orice bărbat o latură feminină pregnantă. Eroarea care intervine ține de apariția dependenței

senzoriale de uniunea a două trupuri, care e doar însoțitoarea unirii propriu-zise, sau mai bine zis, a re-unirii.

Sexualitatea e toxică dacă se folosește de trupul celuilalt ca de un instrument, pentru plăcerea pur fizică sau pentru sentimentul puterii – cu alte cuvinte, dacă vede în partener un obiect de posedat. Este o iluzie extrem de dureroasă, aceea că putem avea ceva: tot ce ni s-a dat sau am luat cu forța este al nostru doar temporar, și când pierdem obiectul, suferința de a nu-l mai deține naște o multitudine de resentimente și frustrări. Nu putem fuziona cu un obiect, putem doar avea comuniune cu un alt subiect.

Remediul pentru a converti această uriașă forță a spiritului omenesc într-o pornire benefică, fără de care sexul e doar un fel de masturbare în doi, constă în a nu mai asocia nevoia de unire fizică cu ingerarea hranei, adică cu foamea de senzații, cu apetența pentru ceea ce arată atrăgător, cu sațietatea și dezgustul odată depășită o limită a consumului.

Adevărata sexualitate demnă de un om, bărbat sau femeie, caută fuziunea a două subiecte, care se întâlnesc pe toate treptele refacerii misterioasei ființe unice: instinctul propagării speciei, trecând prin plăcere ca bucurie de a trăi, apoi emoția de a fi intim pe deplin cu un om pe care îl iubești, sfârșind în sentimentul apropierii prin dragoste de ceea ce e divin și unitar în noi.